

Elérkezett a vég...

The
PROPHECY

a jóslat

fine
selection

JENNIFER L. ARMENTROUT

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

JENNIFER L. ARMENTROUT

The
PROPHECY

a j ó s l a t

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

NEKED, AZ OLVASÓNAK.

1. FEJEZET

JOSIE

ASZÉL KÖRBEÖLELT, arcomba fújta a szőke kontyomból kiszökött rövidebb hajsálakat.

A késő délutáni levegő elég hűvös volt június elejéhez képest. Vagy ahhoz képest, amihez Missouri déli részén felnevelkedve hozzászoktam. Ott az évnek ebben a részében már nagyobb a forróság, mint az ördög seggében. Támadt egy olyan érzésem, hogy itt, Dél-Dakota dombjai között sosincs akkora hőség, mint ott.

Vettem egy nagy levegőt, és a hatalmas, szürke kőtömbre összpontosítottam. Talán már az idők kezdete óta ott ült, ahol rátaláltam. Fel-emeltem a kezemet, az aetherért nyúltam. A hatalmam már nem kötődött a két nem annyira hétköznapi karperechez, hanem ott áramlott az ereimben.

Jó érzés volt visszakapni ezt a hatalmat. Főleg most, hogy fel akartam robbantani valamit.

Akkor és ott szuper dühös voltam *egy bizonyos* aranyhajú istenre.

És ahelyett, hogy félretoltam volna ezt a dühöt, ahogy szoktam, inkább *tápláltam*, és arra használtam, hogy tápláljam vele az ákását, az

emberek és a halhatatlanok által ismert leghalálosabb elemet. Régebben mindig küszködtem a levegő elem megidézésével. Néha az is előfordult, hogy csak el akartam mozdítani valamit, de helyette lánggra lobbantottam.

Luke általában ezért maradt távol tőlem, ha az elemekkel gyakorlatoztam.

Elképzeltem, ahogy a kőtömb felemelkedik, és megőriztem ezt a képet az elmémben. Hatalom áramlott végig a tagjaimon. Először semmi sem történt, ám egyszer csak a kőtömb megremegett, mintha a föld rengett volna alatta. Egy szívdobbanásnyi idő elteltével a nagy kő megmozdult, mintha egy hatalmas kéz nyúlt volna le, hogy felvegye. A nyers talaj illata áradt szét a levegőben, amikor a kőtömb elszaadt tőle, és emelkedni kezdett.

Balra, azután jobbra mozgattam. A hatalmas szikla úgy csusszant ide-oda a levegőben, mintha nem lett volna nehezebb egy tollpíhénél.

Megcsináltam, de nem sikerült tökéletesen. Arra van szükség, hogy képes legyek azonnal használni az elemeket, tétovázás nélkül. Leeresztettem a kőtömböt, vágtam egy grimaszt a talajrengető becsapódás miatt, amikor ferdén visszazuhant nagyjából az eredeti helyére.

Hátrafordultam, és végigpillantottam az ősi, névtelen istenségek szobrain, amik a magasra nőtt, elszáradt gyom között sorakoztak. Félig-meddig arra számítottam, hogy a számos őrző egyike lerohan az alacsony dombról, de a gyakorláshoz választott terep üres maradt.

Letöröltem a homlokomon gyöngyöző izzadságot, és visszafordultam a kőtömbhöz. Nem törődtem a testemet átjáró fáradtsággal, kiráztam a karomból és a vállamból. A szervezetem legszívesebben szundított volna egy jót.

Az utóbbi időben *sokat* aludtam.

Persze, ez állítólag normális még a terhesség korai szakaszában is. Ezt onnan tudtam, hogy rágugliztam. Oké. Elég sokat olvastam a témában. Valahol mélyen azt kívántam, hogy bárcsak ne tettem volna, mert csupa olyan dolgot is megtudtam, amik nélkül tökéletesen meglettem volna.

És rájöttem, hogy hajlamos vagyok a vészmadárkodásra.

Mert hát atyaég, annyi minden rosszul alakulhat... Annyi, de anyyi minden! És akkor ebben még nincsenek benne azok a rémálomszerű szüléstörténetek, amikkel a délutánjaimat töltöttem.

Alapból traumatizáltak.

De tényleg nagyon sok minden történhet. És ha lesz valami a babával? Ez nem olyan örült kérdés ám. A hétköznapi terhességek is folyton elcsesződnek ilyen vagy olyan okból. A pokolba is, egyes nők sosem tudják meg, miért vetéltek el. Néha ez csak úgy megtörténik, minden ok nélkül.

És hát én és Seth egyáltalán nem számítottunk hétköznapiinak.

Ő isten volt, én pedig félisten. Az ő élete örülten veszélyes volt, és az enyém sem bizonyult sokkal biztonságosabbnak. Sőt, valójában az én életem jóval veszélyesebb volt, mint az övé. Ő abszolút volt, és csak abszolút lények ölhatték meg. És ezt én még mindig ijesztőnek éreztem, bár mindössze két másik lény volt még életben, akik igazán veszélyesek lehettek rá.

Kronosz.

És Zeusz.

De ami engem illet...

A gondolattól is felgyorsult a szívverésem. Nagyjából bármilyen lény veszélyt jelenthet rám és a gyermekemre, ha képzetebb nálam harcban, vagy jobban uralja az elemeket. Természetesen, mint félistent, engem sem lehet olyan könnyen megölni.

De meg lehet.

És ha súlyos sérülést szerzek a titánok elleni harcok valamelyikében? Az mit jelentene a babára nézve? Persze, a kölyök nagy harcos, hiszen túlélte, amikor Hüperión elkapott. Kétségtelenül szívós, de nem sebezhetetlen, hiszen... én sem vagyok az.

Ám gyenge sem.

Ezért jöttem ki ide ahelyett, hogy az ágyamban összekuporodva rettegnék.

Ismét megidéztem a levegő elemet, de ezúttal nem emeltem fel a kezem.

Eltelt egy hosszúnak tűnő pillanat, azután a kötőmb felemelkedett.

Jó. Ez jó.

Az orromon át fújtam ki a levegőt, és óvatosan leeresztettem a sziklát, azután ismét felemeltem.

Addig gyakoroltam ezt, míg végül az akaratom azonnal ki nem váltotta a mozgást. És amíg meg nem szűnt a remegés, mielőtt a kőtömb felemelkedett.

Nem hagytam abba, amíg nem csináltam *jól*, és utána még legalább tucatszor megismételtem. A nagy szikla azt tette, amit akartam, tétovázás nélkül felemelkedett és leereszkedett.

A jó háromlábnyi magasságban lebegő kőtömböt nézve mosoly játszott az ajkamon. Ez az izé lehetett vagy egy tonna, és én már egyetlen gondolattal fel tudtam emelni!

Ez mekkora már?

Mindazok után is, amiken átmentem és amiket láttam, még mindig előfordult néha, hogy nem hittem a valóságban.

A félistenségemben.

A szerelmemben egy istennel.

A terhe...

Elpattant egy gally, összereszttem. A szikla visszazuhant a földre, de akkora erővel, hogy arrébb a mező szélén összeroskadt a térdmagas vaskerítés egy szakasza.

– Hűha! – hallatszott egy mély, enyhén dallamos hang. – Úgy eldobtad, mintha égetne.

Ő az!

Visszatért!

Megpördültem, és mint mindig, ezúttal is elakadt a lélegzetem. Mindegy, mennyire haragudtam Sethre, elég volt megpillantanom, hogy a szívem hevesebben verjen. Egyszerűen csak... gyönyörű volt, szinte fájdalmasan szép.

Az arca minden részlete tökéletes volt, néha el sem hittem, hogy létezhet ilyen. Mintha a széles arccsontot és telt ajkat agyagból formázták, az íves állkapcsot pedig márványból vésték volna tökéletesre, ahogy a teste minden egyes négyzetcentiméterét is.

Én már csak tudom, hiszen már feltérképezhettem a teste minden egyes négyzetcentiméterét.

Amikor először megpillantottam a Radford Egyetem lépcsőjén, az életem még hétköznapiinak számított, mert az istenek csupán a görög mitológiában léteztek számomra. Ám már akkor is bukott angyalra emlékeztetett. Bukott angyalra, akinek volt némi problémája a személyes határokkal, de a lényeg az, hogy még hozzá hasonlót sem láttam soha. Persze, Seth nem angyal volt, bukás ide vagy oda. Szó szerint egy isten volt.

A Kijelölt.

A Halál és az Élet Istene.

Természetes, hogy istenien nézett ki.

Viszont akkor és ott nem érdekelt, hogy mennyire szexi. Nagyon haragudtam rá.

Ő mintha ezt észre sem vette volna, csak mosolygott, azzal a mosollyal, amitől általában szédülni kezdtem, mint aki hirtelen elveszíti a saját súlyát, könnyűvé válik, lebegni kezd, és ettől botlik meg.

– Említettem már, mennyire begerjeszt, amikor az elméddel mozgatsz dolgokat? – Seth kikerült pár kisebb kódarabot, amik felhalmozva heverték egymáson. – Szerintem még nem mondtam, de most mondom. Komolyan begerjeszt...

– Ne! – szóltam közbe, és karba tett kézzel kihúztam magam.

Aranyszín hajánál alig egy árnyalatnyival sötétebb szemöldöke összeszeszaladt.

– Mit ne?

– Ne gyere ide, és próbálj meg bókokkal levenni a lábamról! – válaszoltam. – Haragszom rád.

Seth megállt tőlem egy lépésnyire. Értetlenül nézett azzal a megdöbentően szép szemével.

– Miért haragszol rám?

Egy másodpercig rámeredtem, azután rájöttem, hogy tényleg fogalma sincs róla, hogy tudom, mit tett.

– Van valami, amiről még nem beszéltünk.

Felemelte az egyik kezét, hátrasimított egy hajtincset a füle mögé.

– Ja, én is kezdem így érezni.

– Tudom, hogy sok minden történt az utóbbi hetekben. Az utóbbi hónapokban. Az egész világom megváltozott. Ahogy a tiéd is. Megtudtam, hogy az apám az a rohadt Apollón, és nekem kellene elvermelnem pár örült titánt, amiről egyébként még mindig nem tudjuk, hogyan lehetne kivitelezni. – A hangom megremegett, nyeltem egy nagyot, hogy megszabaduljak a gombóctól a torkomban. – Aztán meg ott volt minden azzal, hogy Atlasz és Szolósz meghalt, te meg *isten* lettél, és bediliztél.

Seth szája sarka elindult lefelé.

– Azután Hüperión elrabolt, de megtaláltál, ami nyilvánvalóan nagyszerű, meg minden – folytattam, hadarva az utóbbi néhány hónap legfontosabb eseményeinek a felsorolását. – Azután kiderült, hogy terhes vagyok, te meg megölted Hüperiónt, úgyhogy igen, sok örült dolog történt, de *akkor sem felejtettem el!*

– Mit? – kérdezte. Borostyánsárga szeme szinte ragyogott a halványuló napfényben.

Egyre frusztráltabb lettem, közelebb léptem hozzá.

– Hol voltál?

– Mondtam, hogy hová megyek – felelte félrebillentett fejjel. – Visszamentem Androszra, hogy benézzek...

– Basilhez – vágtam közbe. – De nem csak ennyit csináltál, ugye?

Seth kinyitotta a száját, de végül nem válaszolt. A szeme elkerekedett, amikor rájött. Eltelt pár pillanat.

– Josie...

– Nem felejtettem ám el – emlékeztettem, leeresztve a kezem. Ap-rót sóhajtottam. – És tudom, hogy *nem* csak azért mentél vissza Androszra, mert be akartál nézni Basilhez. Nem tudom, talán elfelejtetted, hogy láttalak vele...

– Ez nem az, amit gondolsz – mentegetőzött rögtön. Hirtelen már ott állt előttem, alig pár centi választott el minket egymástól. – Amikor Karinával láttál, akkor én...

– Feltöltödtél. Tudom. – Fel kellett emelnem a fejem, hogy a szemébe nézzek, mert Seth egy fejjel magasabb volt nálam. – Tudom, hogy nem volt köztetek romantikus kapcsolat, meg semmi ilyesmi. Nem is erről beszélek.

A tekintetemet fürkészte.

– Tudod, hogy ezt kell tennem. Ha nem kellene, nem tenném. Esküszöm!

– Tudom – válaszoltam, és tényleg tudtam. Amikor Seth istenné vált, azt is megtudta végre, hogy miért küszködött mindig az aether csábításával. Az aether táplálta az istenek képességeit, ez tette őket halhatatlanná. Az olümposziak azért maradtak mindig az Olümposzon, mert azt a helyet aether vette körül. Ám Seth a halandó világban létezett. Csak úgy juthatott aetherhez, ha... ha táplálkozott, mint a titánok.

– És nem is kellett volna ilyen hamar megtennem, de a harc Hüperión ellen, és azok az átkozott daimónok is, amik kimásztak a földből... Muszáj volt.

Csupán két nap telt el azóta, hogy Seth elintézte Hüperiónt, de abban a két napban sem télenkedett. Hüperión halála nem csak egy szakadást okozott a halandó birodalomban, ami miatt daimónok szökhettek ki Tartaroszból. Tegnap földrengés rázta meg Oklahomát. A halandóknak fogalma sem volt a földrengés nem hétköznapi jellegéről. Nem tudtuk, miért keletkezett még egy szakadás, de arra rájöttünk, hogy Hüperión hatalmának mértékével volt kapcsolatban a dolog. A halála továbbgyűrűző hatást váltott ki.

Ám nem ez volt a lényeg.

– Nem mondtál igazat – mondtam. – Elmondhattad volna az igazi okot, amiért visszamentél oda.

Seth szótlánul félrenézett. Az állkapcsán megfeszült egy izom.

– Tudom, hogy miért kell megtenned, és őszinte leszek, nem teszszik, hogy az egyik papnővel kell csinálnod, de megértem. Megértem, hogy muszáj. – Hátrébb léptem, mire Seth tekintete visszaugrott rám. – Csak azt nem értem, miért kell hazudnod nekem.

– De... nem akartam hazudni.

Megemelkedett a szemöldököm.

– Oké, csak abban reménykedtem, hogy ha nem mondom el, akkor nem gondolsz arra, hogy mit csinállok – magyarázta meg, de ez sem tűnt jobbnak.

– Tényleg?

– Igen. Tényleg. – Felsőhajtott, egyik kezével beletürt a hajába. – Ez nem olyasmi, amire büszke lennék, Josie.

– Miért kellene szégyellned? Muszáj megtenned. Isten vagy...

– De tudom, hogy nem örülsz neki. Tudom, hogy zavar, mert miért ne zavarna? Az a rohadék annyit táplálkozott belőled, hogy majdnem megölt veled. Majdnem megölte a gyermekünket. És tényleg tudni akarod, hogy pontosan mikor csinálom ugyanezt?

– Az nem ugyanaz. – Megfogtam az arcát, kényszerítettem, hogy rám nézzen. – Amit te csinálsz, az nem ugyanaz, mint amit Hüperi-ón tett velem. És nem is egy okból. Hogy gondolhatod, hogy ugyanaz lenne?

Seth összeszorította a fogait, éreztem a tenyeremmel, hogy megfeszültek az izmok az állkapcsában.

– Akkor részedről száz százalékgig rendben van, hogy ezt kell tennem? Egyáltalán nem zavar?

– Őszintén? Nagyon zavar, hogy Karinával csinálod, akinek valamiért muszáj elképesztően gyönyörűnek lennie, és te ennyire közel kerülsz hozzá, de ezen túl nem, nem zavar. – A hüvelykujjammal megsimítottam az állát. A szél felerősödött, az arcába fújt egy hajtincset. – Bárcsak én is megadhatnám, amire szükséged van.

– Nem. – Seth elhúzódott. – Téged sosem használnálak ilyesmire. – Nem teszlek kockára téged vagy a gyerekünket azzal, hogy téged használlak.

– Nem is erre céloztam – válaszoltam, nem törődve metszővé vált tekintetével. – Egyedül az zaklatott fel, hogy megpróbáltad eltitkolni előlem. Ettől te úgy érzed, mintha valami rosszat tennél, én meg úgy, mintha nem bízna bennem.

– Bizalom? Az életem is rád bízom, Josie. Te vagy az egyetlen a világon, akiben igazán bízom.

– De abban nem bízol, hogy nem fogok ítélkezni fölötted. Hogy megértem, mit kell tenned és miért. Kihagyasz az életed egy olyan részéből, ami nem fog egyszer csak varázsütésre eltűnni. Nem akarom, hogy ez valami mocskos titokká váljon közöttünk, amit mindketten tudunk, de nem beszélünk róla, és úgy teszünk, mintha nem is létezne.

Mély levegőt vettem.

– Gyerekünk lesz, Seth. Nem akarom, hogy bármi közénk állhasson. Sem most, sem máskor. Soha. Azt akarom, hogy mindig őszinték legyünk egymással.

Csak állt ott és nézett. Hosszan hallgatott, és közben fogalmam sem volt, hogy mire gondol, azután megmozdult. Túl gyorsan ahhoz, hogy akár szemmel követni tudjam. Egyetlen pillanattöredék alatt újra ott állt előttem, az egyik karját a derekam köré fonta, a másik kezét oldalt a nyakamra tette. Elakadt a lélegzetem, és Seth nem is hagyott újra levegőt venni, csókkal zárta le az ajkam.

A meglepetés áramütésszerűen futott végig az egész testemen. Ez nem lassú csók volt, de nem ám! Ez heves és mély csók volt, az a fajta, ami beleég az emberbe, perzseli a lelkét is. A kezemet a vállára tettem, de nem toltam el magamtól. Amikor átkaroltam a nyakát, szorosabban megölelt. A csókja rövidre zárta minden egyes érzékemet, fogalmam sincs, mennyi idő telhetett el, mielőtt elhúzta az ajkát.

A homlokomhoz nyomta a homlokát.

– Igazad van – mondta, és enyhén reszketegen fújta ki a levegőt. – El kellett volna mondanom, mit csinálok.

– El kellett volna – értettem egyet, közben ujjaimmal beletúrtam a puha hajba a tarkóján.

Végigsimított az arcomon, miközben újra megszólalt, olyan hal-
kan, hogy szinte csak suttogott:

– Én sem akarom, hogy bármi közénk álljon. Most sem.

2. FEJEZET

SETH

NEM VICCELTÉL, AMIKOR AZT MONDTAD, hogy most nem akarod, hogy bármi közénk álljon – mondta Josie. – Nem gondoltam, hogy ennyire szó szerint értetted.

– Egyáltalán nem vicceltem. – Az ujjaim köré csavarodó hajtincsek nem szőkék vagy szőkésbarnák voltak, hanem megdöbbentően sokféle árnyalatban pompáztak a legfakóbb szőkétől az olvadt aranyig. Fogalmam sem volt, hogyan lehet ugyanannak a hajnak ilyen sokféle természetes árnyalata egyszerre.

– Mit csinálsz?

Elvontam a tekintetem a leggyönyörűbb és legfurcsább hajtincsekről, amiket valaha láttam, és azon kaptam magam, hogy a világoskék szempárt bámulom.

Nyomást éreztem a mellkasomban, miközben a tekintetem végigfuttattam Josie vonásain. Az arcát rózsaszín pír öntötte el, aminek lehetett valami köze ahhoz, hogy az imént hántottam le róla minden ruhadarabot. Ilyen szép színben látva az arcát majdnem megfeledkeztem róla, milyen sápadt volt hetekig, miután kiszabadult a titán

Hüperión fogságából. A poklot járta meg, és tudtam, hogy elhallgat előlem dolgokat. Vagy azért, mert nem szívesen beszél a témáról, vagy azért, mert amiatt aggódik, hogy dühömben felégetném az egész nyugati félgömböt.

Az utóbbi lehetősége folyamatosan fennállt.

Hajlamos voltam előbb cselekedni, és azután, ha épp olyan hangulatban voltam, kérdezni.

– Még mindig haragszol rám? – kérdeztem.

Elfészkelődött, megigazította a fejét a párnáján.

– Ha haragudnék rád, nem feküdnék itt meztelenül. Nagyon tehetséges vagy, de *ennyire* azért nem.

Felnevettem.

– Nem tudom. Szeretném azt hinni, hogy mégis.

– Ebben biztos vagyok – válaszolta Josie, és a tekintetünk találkozott. – Mikor kell újra csinálnod? Tudod, feltöltődnöd.

Pillantásom ismét a hajára ugrott. Tetszett, hogy így nevezi, és nem annak, ami valójában volt. Táplálkozásnak. A feltöltődés sokkal... tisztábbnak hangzott.

– Pár hetente. Attól függ, hogy be kell-e durvulnom istenként valamiért.

– Legközelebb... szeretnék veled menni.

Meglepetten meredtem rá.

– Tényleg?

– Igen. Akkor többé talán nem lesz olyan érzés, mintha titok lenne.

Valójában egyáltalán nem szerettem volna, hogy ott legyen, de a kedvéért ezt is megtenném.

– Hát, ha ezt akarod – válaszoltam.

– Ezt akarom.

– Akkor legyen ez a terv! – mondtam. – Egyébként miért voltál ma kint a mezőn?

– Gyakoroltam az elemekkel. Gondoltam, az lesz hozzá a legbiztonságosabb hely.

Mosolyogtam, de a mosolyom gyorsan lehervadt.

– De miért egyedül? Luke kijöhetett volna veled.

Josie felhorkant.

– Luke egyáltalán nem akar a közelemben lenni, amikor az elemekkel dolgozom.

– Akkor hívhattad volna Deacont. Vagy akár Alexet vagy Aident is. Nem akarom, hogy egyedül legyél kint.

Felvonta a szemöldökét.

– Nem az egyetemen kívül bolyongtam. Biztonságban voltam.

– Emlékeztetnem kell rá, hogy egynél többször is áttörték már a Szövetség falait?

– Emlékeztetnem kell, hogy tudok vigyázni magamra? – vágott vissza Josie azonnal.

– Tudom – sóhajtottam fel. – Csak nem... – Két ujjal összefogtam, megdörzsöltem egy vastag hajtincset, és lenéztem oda, ahol a keze a hasa alsó részén pihent. Az átkozott szívem szinte trambulingugrással jelzett.

Josie *a mi gyermekünkkel* volt várandós.

Nyers, egymásnak ellentmondó érzelmek sokasága támadt rám. Rettegés, boldogság, aggodalom, várakozás. Kész örület, hogy mennyi mindent lehet érezni egyszerre.

A nyomás erősödött a mellkasomban. Pokoli félelem szállt meg, ugyanakkor ez a nyomás jó érzés is volt egyben. Az a fajta nyomás volt, ami megsúgta, hogy bármit megtennék Josie és a gyermekünk biztonsága érdekében. Ha kell, vérrel borítom be mindkét kezem, és ez már meg is történt. Többször is, és nem igazán bántam meg.

A szerelem erősebbnek bizonyult a megbánásnál.

Holott sohasem hittem, hogy egyszer még valóban érezhetek ilyesmit egy másik személy iránt, és amikor találkoztam Josie-val, átkozottul biztos, hogy az nem volt szerelem első látásra. Talán egy kis vágy első látásra.

De zavart az, hogy kire hasonlít, és hogy ki volt az apja.

Aznap a lépcsőn eszembe sem jutott, hogy bele tudnék szeretni Apollón lányába. A francba. Kinevettem volna saját magamat is, de végül mégis így történt.

Nem volt könnyű eljutni ide, ehhez a pillanathoz.

Az istenek a tudói, hogy megküzdöttem érte a saját érzelmeimmel is. Amikor először találkoztunk, az elég szar időzítés volt a romantikához. Akkoriban még nem láttam a jövőmet. Az istenek *fenyítésre* használtak, hogy levadásszam és elpusztítsam mindazokat, akik Árészmellé álltak. És amint az istenek kitalálták, hogyan ölhetnek meg, egy örökkévalóságig szolgálhattam volna Hádészt. Ám akkoriban még apollüón voltam. Azután isten lettem, és a jövőm már nem tartalmazza más istenek kiszolgálását.

Ám ennél is többről volt szó. Az egésznek *hózzám* volt köze. Arra gondoltam, hogy nem érdemlem meg őt. Azt hittem, hogy nagyobb biztonságban lenne, ha nem lenne a közelemben. Hogy azok után, amiket tettem, amikben részt vettem, nem érdemlem meg a szerelmet.

Sőt, még mindig nem érdemeltem meg *őt*. De már dolgoztam az ügyön.

– Seth? – A hangja magára vonta a figyelmemet. – Minden oké?

– Ja. – A szemébe nézve elmosolyodtam. – Csak próbálom kitalálni, hogy pontosan milyen színű a hajad.

– Fura vagy. – A szeme elé húzta az egyik hajtincset, hogy megnézzze. – Nagyon fura vagy.

Leeresztettem a kezem, levittem oda, ahol az övé pihent. Hirtelesen le kellett nyelnem a torkomba gyűlt gombócot, mert a fejemben megjelent egy kép, amin őt láttam a gyermekemtől megnövekedett hassal. Az istenekre! Ebbe szinte belehaltam, de a lehető legjobb értelemben.

– Gyönyörű vagy – mondtam, miközben hagytam a tekintetem végigsiklani rajta. Csupa lágy ív, rózsás bőr. – Mondtam már?

– Ma reggel és ebéd után is.

– De az elmúlt órában még nem?

– Nem. – Josie az oldalára fordult, hogy szemben legyen velem, és a mellkasomra tette az egyik kezét. – Ideje lenne felkelnünk az ágyból.

– Miért? – Megpuszítottam az orra hegyét. – Csak most vetkőztem le. Felnevetett.

– Egész délelőttre bevacoltuk magunkat ebbe a kis szobába.

– Na és? – Végigsimítottam a csípőjén. – Mi más dolgunk lenne?
– Mi más? Egy rakás dolgunk van, Seth. – Az orrát ráncolta, azután egyik hosszú lábát a lábam köré fonta, aminek nagyjából semmi haszna nem volt, ha tényleg rá akart venni, hogy kikeljek az ágyból.

Visszafogtam egy halk nyögést, amikor a keble a mellkasomhoz ért.

– Például?

– Beszelnünk kell Deaconnel és Luke-kal, hogy megtervezték-e már a britanniai útjukat.

A csípőjéről a fenekére csúsztottam a kezem, és egy apró, majdnem elakadó sóhajjal jutalmazott.

– Mármint meg kell kérdeznünk, hogy Aiden elengedi-e Deacont? Josie halkán felnevetett, és megsimította a mellkasomat.

– Attól tartok, hogy be fogja zárni Deacont egy szobába.

– Az meglehet – feleltem, és megragadtam, közelebb húztam a csípőjét az enyémhez. – Aident nevezhetnénk akár túlféltőnek is a testvérével kapcsolatban.

– Te már csak tudod – piszkálódott, mire kicsit elhúzódtam tőle.

– Ezt meg hogy érted?

Az ajka félmosolyra húzódtott.

– Csak arra utaltam, hogy benned és Aidenben sokkal több a közös vonás, mint amennyit elismernének.

A hátára fordítottam, és fölébe emelkedtem.

– Azt hiszem, most meg kellene sértődnöm.

– Két lány jut eszembe rólatok, akiket a főiskolán ismertem meg. – A vállamra tette a kezét, a körme enyhén belevájt a bőrömbe. – Elképesztően gyűlölték egymást, és ebben az a legviccesebb, hogy a személyiségük rohadtul egyforma volt.

Az egyik könyökömre helyeztem a súlyomat.

– Nekem és Aidennek egyáltalán nem egyforma a személyiségünk.

– A túl sok ellenkezés?

Aprót haraptam az ajkán, a szabad kezem ismét a csípőjére tévedt.

– Túl sok a дума? – kérdeztem.

Josie hátravetett fejjel nevetett fel.

– Seggfej vagy!

– Korábban nem egészen annak nevezted, csak hogy rámutassak – válaszoltam, és az ajkam az ajkához ért. Nagy levegőt vett, a mellkasa megemelkedett, keble ismét a bőrömhöz ért.

– Ne akard elterelni a figyelmemet!

– Miről? – suttogtam, és az ajkam tovább keresgélte az ajkát.

– A dolgunkról – mondta, de elakadt a lélegzete, amikor elhelyezkedtem a két combja között. – Seth...

Megcsókoltam, ajkára forrasztottam az érvelést, bármilyen jó okot talált is arra, hogy menjünk fel az ágyból, holott én is tudtam, hogy volt rá okunk bőven. Tonnányi okunk volt rá. Csak nem akartam gondolni rájuk. Akkor és ott nem. Ráértünk később foglalkozni a valósággal. A világ nem ment sehová.

Két csók közt Josie enyhén felgyorsult lélegzete arról árulkodott, hogy ő sem sietett felkelni. Félrebillentett fejjel végigfuttattam a nyelvem hegyét a két ajka között, majd befurakodtam vele. Nem mintha nagy ellenállást tanúsított volna.

Az egész teste puhábbá és melegebbé vált alattam.

Volt idő, amikor még próbáltam visszafogni magam, ám az már elmúlt. Alámerültem a lényében, vad csókunkban a nyelvünk találkozott, birkózni kezdett egymással. Josie felemelte az egyik lábát, a csípőm köré fonta, közelebb húzott magához. Ahogy nekidörgölőzött a merevedésemnek, az kisütötte minden idegvégződésemet.

Valaha aetherfüggőnek hittem magam. Nem bírtam ellenállni annak, amikor a hús hatalom elárasztott. De tévedtem.

Josie-függő vagyok.

Imádtam az ajka és a bőre ízét, a hangokat, amiket a csúcspont közelében ad ki. Azt, ahogy közben kimondta a nevemet, és azt is, ahogy vitatkozott velem előtte és utána. Mindent, ami és aki Josie volt.

Zihálva lélegzett, és az ajkára forrasztottam az ajkamat, miközben egyik karjával átölelte a nyakamat. A másik kezével beletúrt a hajamba, megmarkolta, hátrahúzta a fejemet. Visszahajoltam, és óvatosan ismét a puha ajkába haraptam, azután felemelkedtem, és lenéztem rá. Hosszú, selymes szempillái elnyíltak.

A tekintetünk találkozott.

– Elfelejtettem, mit akartam mondani – ismerte be, és még mindig zihált egy kicsit.

Nevettem, megcsókoltam a bőrt az álla alatt, és elindultam lefelé, hogy visszatérjünk az igazán halaszthatatlan dolgunkhoz.

– Bizonyára nem volt olyan fontos – jegyeztem meg.

– De, fontos volt. – Kezét a vállamra tette, miközben leértem a kulcscsontjához. – Biztos vagyok benne, hogy fontos volt.

– Tudom én, mi a fontos – válaszoltam, és végigcsókoltam az egyik mellbimbóját, körbesimogattam a nyelvemmel, apró puszikkal halmoztam el, nem hagytam ki egyetlen négyzetmilliméternyit sem. – Ez az igazán fontos dolog.

Egy apró harapásomtól egy pillanatra elakadt a lélegzete, azután azt suttocta:

– Azt hiszem, egyet kell értenem veled. De csak most az egyszer.

– Ó, hát szerintem többször is egyet fogsz érteni – jegyeztem meg vigyorogva, és visszatértem kemény mellbimbójához. Hátát ívben meggömböztette, és az ölét az enyémhez dörgölte, megkísértett, hogy hagyjam az előjátékot a fenébe, és újra merüljek el a lényében. Semmit sem akartam jobban, mégis halogattam, mert aznap, azon a lusta délutánon mindenre volt időnk. Áttértem a másik mellére, nem akartam, hogy kimaradjon, és magányosnak érezze magát.

Mert ilyen gondoskodó típus vagyok.

Egyik kezemmel végigsimítottam az oldalán, lecsúsztottam a hasára, azután be a két combja közé. Olyan hirtelen és hevesen kiáltott, mint egy szupernóva-robbanás. Megcsókoltam a jelet a két melle között, amit Apollón hagyott rajta, mikor felszabadította a képességeit, azután elindultam a köldöke felé, ami alatt aprót haraptam a puha húsába. Ismét a hajamba túrt, és reméltem, hogy bele is markol majd.

Imádom, amikor belemarkol a hajamba.

Befészkelődtem a két combja közé, széttárva a vállamra emeltem a lábát, és elhelyezkedtem. Felpillantottam, és csak fokozta a vágyaimat, hogy a szeme nyitva van.

Imádom, amikor néz közben.

És hogy mit imádok még jobban? A látványát, ahogy felnéztem rá. Elképesztően gyönyörű volt a gyors, felszínes lélegzetvételtől emelkedő-süllyedő mellkasával, a felmeredő mellbimbóival, elnyíló ajkával, vágytól elhomályosult tekintetével.

– Még mindig úgy gondolod, hogy ideje lenne felkelni? – Nem tudtam ellenállni a késztetésnek, hogy piszkáljam egy kicsit. – Mert, ugye, fontos dolgunk lenne.

Beszívta az alsó ajkát.

– Ez nem válasz, Josie – folytattam, mire összevonta a szemöldökét, és így felelt:

– Szerintem a felesleges beszédnél jobb hasznát is vehetné a szádnak.

Felnevettem.

– A fenébe is!

Rám vigyorgott, felkönyökölve a szemembe nézett.

– Csak igazat mondtam, *Sethie*.

– Valóban.

Úgyhogy engedelmeskedtem.

Josie nem könyökölt sokáig. Hamarosan visszahanyatlott, megfeszítette az izmait, küzdött saját maga ellen, hogy ne ringassa az ölet a kéjtől vergődve, miközben az ajkammal és a nyelvemmel kényeztettem. Így juttattam el a csúcs közelébe, közben óvatosan belé csúsztattam az egyik mutatóujjamat is, hogy megkeressem azt a pontot, amivel végül átsimogattam a határon. Egész testében remegett, amikor ismét fölé helyezkedtem, és a testébe hatoltam. Rekedt kiáltását csókkal fojtottam el, miközben a lehető legmélyebbre csúsztam.

A végén addig tartottam magam, amíg csak bírtam, alig tudtam rávenni az átkozott tüdőmet, hogy még egyszer, csak legalább egyszer megteljen levegővel, reszkető izmaimat, hogy tartsanak még ki valameddig, a hasamat, hogy ne ránduljon össze annyira. Nem bírtam saját magammal foglalkozni, mert egyre csak arra figyeltem, hogy ő mit érezhet. Akárhányszor éltem már át ezt a pillanatot, mindig a legjobb volt. Minden egyes alkalommal a legjobb.

Josie kirántotta magát az élvezetből néhány pillanatra, odahúzott magához, és megcsókolt.

– Szeretlek! – suttogta.

– Az istenekre! – mordultam fel, és viszonyoztam a csókot, miközben a gondolataimat félrelökte, megsemmisítette a hangja azzal az egy szóval, ami a világon a legjobban esett. Nem bírtam tovább.

Mozogni kezdtem benne, minden pillanatot kiélveztem, miközben összeszorított, magába húzott, és ami lassan indult, az hamar felgyorsult. Lekönyököltem, a válla alá csúsztatam a kezem és megragadtam, magamhoz rántottam, egyre erőteljesebben mozogtam.

Minden lehetséges módon illett hozzám, tökéletesen összehangozódtunk, egyazon ritmusra mozogtunk, és amikor megéreztem, hogy ismét eljutott a csúcsra, én sem bírtam tovább visszafogni magam. Rekedtes kiáltással haraptam bele a nyaka tövébe, miközben egész testemben megremegtem.

– Szeretlek! – leheltem bele a felforrósodott vállgödrébe, és tovább csókolgattam, ahol csak értem.

Ő is újra kimondta, hangja elvegyült a vérem zubogásával, a szívem dobolásával.

Azután egy örökkévalóságnak tűnt, amíg csak feküdtünk ott egymást ölelve, és egyikünk sem akart megmozdulni. A fenébe! Akár egy átkozott minótauros is átcsörtethetett volna a szobán, az sem érdekelt volna. De az igen, hogy ne nyomjam meg a súlyommal, ezért lehangorodtam róla, de őt is magammal rántottam, míg végül én feküdtem hanyatt, és ő a mellkasomon pihegett. Szerettem ezt. Amikor összeért a bőrünk, és a kezem szabad maradt, hogy megérinthessem a bőrét, besimíthassam összekócolódott haját a füle mögé.

Annyira átkozottul szerencsés vagyok!

Három szó kezdett el keringeni a fejemben, persze nem a szerencsével kapcsolatban. Az úgysis elfogy egyszer. Mindig elfogy. Másra gondoltam.

– Fiú vagy lány? – kérdezte halkán, lehunyta szemmel.

Ezt a kérdést sokszor megforgattuk már magunk között az elmúlt hét során.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Akár rá is unhattunk volna, de nem.

Josie végigsimított az ujjával az oldalamon.

– Lány.

– Oké. – Vettem egy mély levegőt. – Lehetne Agatha. Azt jelenti, hogy jószívű.

– Tetszik, de kicsit öregesen hangzik.

– Legyen igazad. Lássuk csak! Aileen? Az olyan, mint az Eileen, de különlegesebb.

Felnevetett, a lélegzete csiklandozta a mellkasomat.

– De mit jelent?

– Fénylő fáklya, azt hiszem.

– Ez is tetszik. – Ásított egyet. – Mit szólnál ahhoz, hogy... Serena? Nem tudom, mit jelent, de mindig szép névnek tartottam.

– Jó név. – Jeleket rajzolgattam a hátára a mutatóujjammal. – Felírhatjuk a táblára.

Josie megcsókolt a szívem fölött.

– Mi lesz, ha...

Nem fejezte be. Lenéztem rá.

– Ha?

Még néhány másodpercig nem válaszolt.

– Mi lesz, ha valami történik? Mármint a babával.

– Semmi sem fog történni a babával. Megesküszöm a... – A szívem a torkomban dobogott, és gondolkodás nélkül cselekedtem. Felültem, a tekintetét néztem, aggódva simogattam meg az arcát. – Várj! Csak nem hiszed, hogy valami baj van?

– Nem, egyáltalán nem. Szerintem minden rendben, teljesen jól vagyok, de ez még túl korai. – A csípőmre tette a kezét. – Még nagyon korai, mert egy normális terhességnél is bármi megtörténhet, és mi... Nem tudom, mennyire nevezhetjük ezt normálisnak. Semmit sem tudunk erről az egészségről.

A szívem kezdett lassítani. Persze, nem nagyon. Jézusom, azt hittem, mindjárt szívrohamot kapok, pedig átkozottul biztos voltam benne, hogy az istenek nem kaphatnak szívrohamot. De Josie-nak száz százalékgig igaza volt.